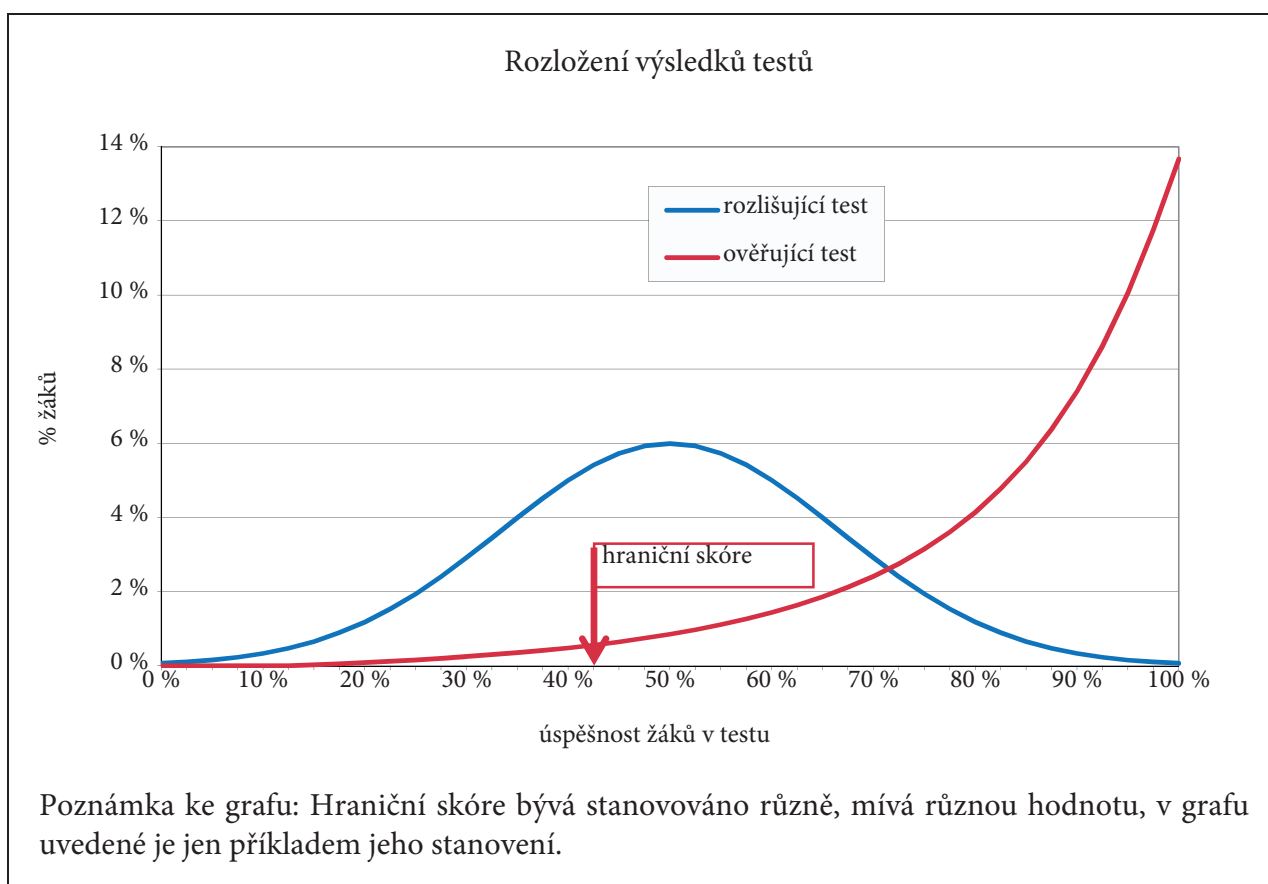

- Výsledky je možné transformovat na předem dohodnutou standardní stupnici (viz podkapitola 4.8). Optimálním výsledkem testu je rozmístění výsledků žáků po celé šíři definované stupnice (zpravidla s normálním rozdělením).
- Důležitá je reliabilita testu (přesnost měření, viz podkapitola 4.6).
- Časový limit má zpravidla vliv na dosažený výkon.
- Vzhledem k distribuci výsledků (viz graf v příkladu 3.11) mohou mít žáci pocit, že se jednalo o test velmi náročný, kdy nestihli vyřešit všechny úlohy. Největší podíl žáků zvládne test vyřešit přibližně s padesátiprocentní úspěšností.

Typickým příkladem jsou přijímací zkoušky, kdy každá škola může přijmout jen omezený a v zásadě předem definovaný počet uchazečů. Jiným příkladem jsou různé předmětové olympiády.

Příklad 3.11 Typické rozložení výsledků žáků v rozlišovacím a ověřovacím testu

Při konstrukci rozlišovacího testu jsou uplatňovány většinou úlohy, které mají přibližně padesátiprocentní úspěšnost řešení. Úloh těžších (s úspěšností kolem 30 %) a úloh lehčích (s úspěšností kolem 70 % či vyšší) je uplatňováno spíše méně a jen v případě potřeby rozlišování jak u žáků spíše slabších, tak těch nejlepších. Kdyby totiž v testu byly např. jen úlohy s úspěšností kolem 50 % a lehčí, rozdělení výsledků by bylo posunuto doprava směrem k rozdělení ověřovacího testu a určité úspěšnosti, např. 85 % by dosáhlo příliš mnoho žáků, mezi nimiž by nebyly testem identifikovány rozdíly. Rozdíly mezi těmito žáky by dokázaly zachytit až úlohy, které by byly celkově obtížnější, ale pro tyto žáky obtížné „přiměřeně“. V každém případě jsou kladeny zvýšené nároky na citlivost úloh zařazovaných do rozlišovacího testu (viz podkapitola 4.5).